

hvis Børn vilde føle sig stærkere knyttede til Landet, end de jordløse Arbejderes Børn ganske naturligt nu gøre. Men saa maatte man vist ganske anderledes til at reformere paa den Fremgangsmaade, man hidtil har anvendt, og saa vilde det utvivlsomt ogsaa være nødvendigt paa andre Omraader at gøre Forholdene lidt lysere for dem, der selv i for Byerne gode Tider skulde forblive paa Landet.

Det ærede Medlem sagde gentagne Gange, at allerede i Samlingen 1901—02 forelaa der Forslag om Foranstaltninger imod den ekstraordinære Arbejdsløshed, og det har der da gjort i flere Aar; nu foreligger der igen saadanne Forslag, hvad skal det dog blive til? Vi have altsaa i disse Aar ikke en Gang faaet afhjulpet den ekstraordinære Arbejdsløshed, hvordan skal det saa gaa med den ordinære? Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har misforstaaet mig, eller om det er mig, der har misforstaaet det ærede Medlem, men ærlig talt, jeg forstaar det ikke. Den ekstraordinære Arbejdsløshed er, som bekendt, noget, der indtræffer med visse Aars Mellemlum, og man kan jo ikke ved Foranstaltninger, der træffes for et Aar ad Gangen eller saa, afskaffe den ekstraordinære Arbejdsløshed. Der forelaa — det er utvivlsomt rigtigt, naar det ærede Medlem siger det — i Samlingen 1901—02 Forslag om ekstraordinære Foranstaltninger, men saa gik der nogle Aar, i hvilke der ikke forelaa noget Forslag, f. Eks. i Aarene 1904—05. Da vare Forholdene mere normale, som jeg ogsaa før omtalte. Der var Tider, hvor Arbejdsløshedsprocenten var langt, langt nede i Forhold til, hvad den nu er, og hvad den var i Sommer. Da var der ikke synderlig mere end den Arbejdsløshed, som efterhaanden er bleven ordinær eller normal, hvad man skal kalde det. Beklageligt nok, at der skal være en saadan, men den har man dog i højere Grad vænnet sig til, og den kan man dog i højere Grad afbøde ved egne Midler. Men i 1908—10 har Arbejdsløsheden haft et saa betydeligt Omfang, at den staar langt over, hvad der har været i Aarene fra 1902—03 til 1908.

Det ærede Medlem talte om Forhøjelsen af Bidraget til Arbejdsløshedskasserne. Jeg anerkender, at det er for mig i høj Grad glædeligt, at Arbejdsløshedskasserne faa et Tilskud, som det ærede Medlem nævnedes. Der er foreslaaet paa denne Finanslov 700,000 Kr., medens der oprindeligt var paatænkt 250,000 Kr. Men jeg gør dog opmærksom paa, at Betingelsen for at faa disse 700,000 Kr. er, at der og-

saa er kommet saa mange flere Medlemmer siden den Gang, at Arbejderklassen altsaa har forstaaet, at det er en god Ting at forsikre sig imod Arbejdsløshed, og at der som Følge deraf kommer ogsaa stadig flere Medlemsbidrag ind. Jeg synes, det er glædeligt, at en saadan Lov benyttes, at Arbejderne vise sig saa forstandige, at de virkelig bringe de Ofre, som ere forbundne med at forsikre sig i en Arbejdsløsheds-kasse.

Det ærede Medlem talte flere Gange om, at det var et Spørgsmaal, om vi nu vare inde paa den rigtige Vej med denne Lovgivning om Arbejdsløshedskasser og ekstraordinære Foranstaltninger imod Arbejdsløshed o. s. v., og sagde, at det maatte overvejes. Jeg har naturligvis ikke noget imod at være med til at overveje, om der skulde kunne findes andre Veje, ad hvilke man maaske kunde komme Arbejdsløsheden til Livs, men det ærede Medlem anviste ikke andre Veje end den ene, at iværksætte offentlige Foretagender af produktiv Art. Jeg er ganske enig med ham i, at hvis Lovgivningsmagten formaar det, skulde vi gøre det i saa vid Udstrækning som muligt. Vi Socialdemokrater have altid været i høj Grad villige til at forøge det produktive Arbejde, og naar vi, som før sagt, ikke bygge Lokomotiver her i Landet, er det saa vist ikke Socialdemokraternes Skyld. Saa have det ærede Medlems Parti og Højre, og hvem det nu kan være, mere Skyld, men Socialdemokraterne have for Aar tilbage stillet Krav om at faa dette og andre Arbejder bragt ind under det offentlige.

Naar det ærede Medlem videre sagde, at der maatte vistnok være noget galt med Samfundet og med Samfundets Medlemmer, er det vist fuldkommen rigtigt. Det er ogsaa min Overbevisning, at der er noget knusende, lynende galt i det bestaaende Samfund, og efter min Mening skulde det i Bund og Grund omkalfatres, for at man ret kunde komme Arbejdsløshedsspøgelset til Livs. Men det er rigtigt, at det naa vi ikke ved de smaa ekstraordinære Foranstaltninger, vi foretage, de ere saa langt fra at være revolutionære. Hvis vi kunde tage fat paa Arbejdsløshedens Aarsager, vilde det utvivlsomt hjælpe stærkere, men jeg nærer ikke det ringeste Haab om, at det ærede Medlem her vil være med til ret for Alvor at tage fat paa en Reformering.

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Importen af fremmede Arbejdere. Han sagde, at det var mærkværdigt, naar det